

Halfleeg of halfvol?

Zat er nog rek op het in Vlaanderen al zo immens populaire veldrijden, dat was de vraag. Het antwoord kwam er uit onverwachte hoek: uit het niets schoot cyclocross voor dames naar voren als de snelste groeier van het sportjaar en mochten de kijkcijfers nogmaals wat rozer worden ingekleurd. Ter illustratie: na de sublieme wereldtitel van Sanne Cant lokte de cross in haar thuis haven Lille meer dan een half miljoen televisiekijkers.

De hamvraag is nu of dat succes uit het veld kan worden doorgetrokken naar de weg. Het aanbod groeit alvast explosief: na voorjaarsklassiekers als de Ronde van Vlaanderen, Gent-Wevelgem, de Waalse Pijl, de Strade Bianche en grote ronden als de Tour en de Vuelta (een lightversie op de laatste dag is ook een begin) komt er volgende maand ook een Amstel Gold Race voor dames. Is vrouwenwielrennen nu eigenlijk een ondergefinancierd stiefkind of is het een ambitieuze groeibriljant? Is het glas halfleeg of halfvol? (MH)

FOTO: TOMPRETRES

WALTER VAN STEENBRUGGE

Maatschappelijke dekking

De 'Omloop Het Volk', want zo blijf ik de openingskoers van het wielerseizoen in de Lage Landen noemen, zorgt ieder jaar weer voor een moeilijk te beschrijven opwinding.

De ochtenden gloren anders dan de maanden voordien. De fletse grauwchildering van de Vlaamse winter is plots vergeten, de laatste griepjes worden uit het lijf geschud en de koortsblazen verdwijnen. Het landschap rond Oudenaarde geraakt in een poëtische trance. De vele tochtgaten tussen lover en bos worden niet meer als hinderlijk en kouwelijk ervaren. Neen, de okselgeuren van honingzoete knotwilgen, knots aan knots, worden opgesnoven, ieder bundeltje zonlicht doodgeknuffeld, de afgebladderde lelijkheid van de wintermaanden definitief afgevoerd. De koersen van het voorjaar: requiem voor de winter.

De drang naar het geluid van de kletterende spaken, het vliedend snot van de coureurs, de doidraaiende schroef van de

adembenemend laagvliegende helikopter en de Rodaniaboodschap uit de volgwagen is volstrekt irrationeel. Volwassenen worden weer kinderen, zelf willen ze de fiets op en wanen zich renner boven profrenner. Soms lijken de wielertoeristen wel een zingende kleuterklas.

De wielierliefhebbers zijn overigens zeer divers van pluimage, maar allen op zoek naar volmaakt voorjaarsgeluk. Aan de rand van de weg staan ze opgesteld, in vrolijke chaos door elkaar, in een hel van kleuren, geen plaats voor rang of stand of minderheid, als narren met zotskap, elk met hun straf verhaal en pronostiek, en vooral met smartphone in de aanslag. Want vrouwlief mag straks ook meegenieten van de unieke warmte en charme van de koers. Een selfie met de verdroemd mooie Jasper Stuyven, alleen al de gratie waarmee hij de lens inkijkt, is van een verbluffende schoonheid. Daar kun je thuis wel mee het erf opdraaien.

Elkeen ook zijn favoriet. Adoratie en idolatrie zijn niet uit de lucht, toch weinig Vuitton rond het peloton, liever het door-

weekte zeermvel van de koersbroek. En meer spruitjeslucht dan gala en Dior. De Vlaamse koers mag stinken, Brel heeft het ooit bezongen. De zintuigen behoren in het voorjaar in lichterlaaie te staan, en al zeker als men ergens rond de stoffige nek van Tom Boonen en Peter Sagan mag hangen. Bier en friet mogen bij het coureurszweet niet ontbreken.

Dit sentiment is niet vals, maar noopt tot solidariteit en blijdschap. Zelfs de dopingzondaars worden weer omarmd, de hypocrisie van enkele wielerbobo's vermag geen spelbreker te zijn. Alles en iedereen krijgt amnestie en wordt alibi.

Ik hoorde bij de aankomst van de openingsklassieker een wat oudere freule zeggen dat 'het billengeknijp' van Sagan destijds toch niet zo erg was. Wel integendeel, het bloemenmeisje mocht wat blij zijn met het losse en aanstekelijke handje van deze glamourboy ...

Van maatschappelijke dekking gesproken. ■

